

Arrest

nr. 69 664 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 februari 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 februari 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 juni 2011.

1.3. Op 5 juli 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Libanees te zijn van nationaliteit en Arabier te zijn van origine. U werd op 26 juni 1990 geboren in Maraake in de provincie Tyre in het zuiden van Libanon. U bent sjiïet. U stopte een vijftal jaar geleden met naar school te gaan. Een tweetal jaar geleden begon u met het uitbaten van een winkel in Tripoli, in het noorden van het land. U verkocht er water en had daarvoor de hulp van een werknemer. Er was echter een andere persoon, O(...) A(...)H(...), die een andere winkel had in die regio en die ook water verkocht. Het was de zoon van M(...) A(...) H(...), een belangrijke persoon onder de soennitische bevolking en tevens een salafist. Ongeveer een jaar na de oprichting van de winkel vroeg hij u of hij de winkel kon overkopen, maar u wilde dit niet en weigerde. Hierop begon hij u lastig te vallen. Hij vertelde de klanten dat uw water slecht is. Op een dag werden er uit uw wagen ook containers met water gestolen. U vermoedde dat O(...) hierachter zat en ging naar de politie om klacht tegen hem in te dienen. U merkte echter dat de politie heel weinig druk zette op O(...). De politie was bang van O(...)’s vader en startte uiteindelijk geen onderzoek. Op 25 januari 2011 was er in Tripoli een betoging van aanhangers van Najeed Mikati en Saad Al Hariri, waarbij er ook gevochten werd door de aanhangers van beide groeperingen. U was daar aanwezig, samen met uw vriend, M(...) (...) A(...), en filmd de gebeurtenissen met een videocamera. U werd aangesproken door O(...) die ook aanwezig was. Hij begon u te beledigen en noemde u een spion van de Hezbollah omdat u een sjiïet was. Het kwam tot een confrontatie waarbij u uw videocamera stuk sloeg op het hoofd van O(...) die bewusteloos op de grond neerviel. M(...) nam u mee naar het huis van uw vriend F(...). Deze zei u dat het beter was naar Syrië te vluchten tot de situatie gekalmeerd was. M(...) A(...) A(...) bracht u naar Syrië. Toen u het land verliet, kwamen aanhangers van M(...) A(...) H(...) naar het huis van F(...) om naar u te informeren. Ze gingen ook naar het huis van uw ouders en er zou nog steeds een wagen van de aanhangers van M(...) in de buurt van uw ouders zijn gesignaleerd in afwachting van uw terugkomst. Intussen werd er door M(...), een salafistische soenniet, ook een fatwa tegen u uitgesproken. U zou gedood moeten worden. Vanuit Syrië vond F(...) het beter dat u verder vluchtte. Via F(...) liet u uw paspoort overkomen en u vroeg geld aan uw ouders om uw vlucht naar België, waar tevens drie van uw broers leven, te bekostigen. U vertrok met het vliegtuig vanuit Syrië op 12 februari 2011 richting Turkije van waaruit u verder reisde naar België. U kwam aan op 20 februari 2011 en vroeg op 22 februari asiel aan.

Ter ondersteuning van uw verklaringen legt u een aantal ingescande facturen voor van uw winkel, een huurovereenkomst van uw winkel, een aantal internetartikels met betrekking tot betogingen in Libanon, een aantal foto’s van uw winkel en bedrijfswagen en uw identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

U maakt niet aannemelijk werkelijk vervolgd te worden in Libanon door de – volgens uw verklaringen - salafistische M(...) A(...) H(...) en zijn entourage omwille van het stuk slaan van een camera op het hoofd van zijn zoon.

Zo stelt u het land te zijn ontvlucht nadat u tijdens een confrontatie op een betoging O(...), een concurrent die eerder al tevergeefs geprobeerd had uw zaak over te kopen, die u ervan verdenkt vaten met water uit uw wagen te hebben gestolen en tegen wie u dan ook een klacht had ingediend, met uw camera had geslagen waarna deze het bewustzijn zou hebben verloren (gehoorverslag CGVS, p. 9, p. 14). U was met andere woorden al twee jaar lang een concurrent op zakelijk gebied van O(...) en had een aanbod van hem afgewezen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Verder bent u ook naar de autoriteiten gestapt om hem aan te geven (gehoorverslag CGVS, p. 9). Gedurende de twee jaar dat u deze man kende, had u met andere woorden geen enkele blijk gegeven van enige vrees ten aanzien van hem of zijn familie en baatte u een succesvolle zaak uit. Dan is uw reactie na het handgemeen toch wel zeer drastisch te noemen. Nadat u immers O(...) bewusteloos had geslagen, besloot u dezelfde dag nog en zonder zelfs eerst uw ouders te contacteren, het land te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 12). Dat u beslist, weliswaar op aangeven van uw vriend F(...), op dat ogenblik zomaar Libanon te verlaten kan gezien het geheel van bovenstaande observaties dan ook niet overtuigen.

Het weinig geloofwaardige karakter van dit door u aangehaalde asielmotief wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen. Uiteindelijk bent u dan verder gevlucht naar België omdat u van F(...) zou hebben vernomen dat er een "fatwa" was uitgesproken tegen u (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). U verklaarde dat de vader van O(...) eigenlijk een salafistische soenniet is die een fatwa uitsprak (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is echter wel zeer opmerkelijk dat u noch over deze

salafistische soennietische beweging, noch over de familie van O(...) en diens radicale vader, noch over de fatwa die zou zijn uitgesproken tegen u, over veel informatie blijkt te beschikken.

U beweert dat de fatwa werd uitgesproken door de vader van O(...) (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is echter zeer opmerkelijk dat u zeer weinig informatie heeft over deze man (gehoorverslag CGVS, p. 10). Zo weet u niet of hij een bepaald beroep heeft hoewel u aangaf dat M(...) A(...) H(...) machtig is en dat iedereen in de regio weet wie het is (gehoorverslag CGVS, p. 10). In dit opzicht kan het dan ook niet overtuigen dat u hieromtrent geen duiding kunt geven. U geeft verder aan dat het "een verantwoordelijke persoon binnen de salafistische soennieten" is, maar geeft tevens aan dat u er niet meer details over kent en niet weet waar hij eigenlijk verantwoordelijk voor is (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gezien de zoon van M(...) u naar uw zeggen toch al meer dan een jaar dwars zat op professioneel gebied (gehoorverslag CGVS, p. 9) en de familie grote bekendheid zou genieten (gehoorverslag CGVS, p. 10), kan toch verwacht worden dat u iets meer informatie zou kunnen verstrekken. Zelfs als u op het ogenblik van uw vlucht niet op de hoogte zou zijn geweest van de precieze rol en functie van M(...), wat op zich gezien bovenstaande observaties weinig overtuigend is, kan er vanuit gegaan worden dat u zich op zijn minst iets beter informeert over de man nadat deze een fatwa tegen u uitvaardigt. Accurate informatie aangaande diens doen en laten is immers essentieel om uw vrees correct te kunnen inschatten en het feit dat u blijkbaar nagelaten hebt zich te informeren komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Ook over de salafistische groep die achter de fatwa zou zitten, heeft u bijzonder weinig informatie. Of de groep van M(...) een specifieke naam heeft weet u niet: "Die groep heet eigenlijk, het zijn soennieten, moslims salafieten, ik weet niet wat hun bureau is, of ze dat hebben, en er zijn toch soennieten en sjieten en sommige zeggen dat ze soenniet salafiet zijn" (gehoorverslag CGVS, p. 14). Verder verklaarde u er niet veel over te weten (gehoorverslag CGVS, p. 14). De achtergrond van de salafieten, hun geloof, manier van denken, daar kan u – zoals u zelf aangaf – niet veel over vertellen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Zoals reeds in een bovenstaande paragraaf werd aangehaald kan uw toch wel zeer gebrekkige kennis niet overtuigen.

Over deze fatwa bent u overigens ook zeer vaag. Op de vraag wat u ermee bedoelt of wat ze gedaan hebben, antwoordt u "Ja, hoe is dat uitgesproken, gezegd, door wie? Dat weet ik niet, een fatwa is om iemand te doden voor een soort wraakactie, meer weet ik niet" (gehoorverslag CGVS, p. 11). Wanneer die fatwa zou uitgesproken zijn, blijkt u ook niet te weten. Toen u de vraag werd gesteld, antwoordde u: "Het is zo: ik heb van F(...) vernomen van de fatwa ofwel van de eerste dag of later dat weet ik ook niet want ze probeerden ook zachtjes met F(...) te spreken om de plaats te weten waar ik me bevind, maar de bedoeling was om me onmiddellijk te kunnen doden" (gehoorverslag CGVS, p. 13). Opmerkelijk in dit kader is ook de vaststelling dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens uw gesprek ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, met geen woord hebt gerept over het feit dat er een fatwa tegen u zou zijn uitgeroepen. U hiermee geconfronteerd stelt dat u maar een korte samenvatting moest geven (gehoorverslag CGVS, p. 14). Uw uitleg kan niet overtuigen daar u deze fatwa nu aanhaalt als zijnde de essentie van uw vluchtrelaas.

U blijkt zich tegen te spreken over hoe u in Syrië aan uw paspoort uit Libanon zou gekomen zijn. Aanvankelijk verklaarde u dat F(...) alles had geregeld en naar uw ouders was gegaan om uw paspoort op te halen om naar Syrië te brengen, omdat de afstand te groot is en uw ouders te oud zijn om naar Syrië te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 13). Later vertelde u dat uw vader het geld en het paspoort opstuurde naar Syrië (gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd hoe ze dat dan hadden opgestuurd, verklaarde u dan weer dat uw vader het geld had gestuurd naar F(...) en dat die een contactpersoon had die het geld en het paspoort dan naar Syrië bracht (gehoorverslag CGVS, p. 13). Onmiddellijk voegde u toe dat de contactpersoon "eigenlijk" M(...) A(...) A(...) was (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dit is opmerkelijk daar u zelf had aangegeven dat u deze laatste niet meer gezien had sinds hij u naar Syrië had gebracht (gehoorverslag CGVS, p. 12). Een dergelijk gebrek aan consistentie in uw verklaringen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw plots gedwongen vertrek uit Libanon.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat drie van uw broers in België leven en hen ook elke dag ziet sinds u in België bent (gehoorverslag CGVS, p. 4), maar dat u er geen idee van blijkt te hebben hoe lang ze al in België zijn of waarom ze naar België zijn gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Over het statuut van uw broers bent u overigens ook niet duidelijk. Fo(...) zou de Belgische nationaliteit hebben, maar hoe hij deze verkreeg, blijkt u niet te weten want u "was in Libanon" (gehoorverslag CGVS, p. 4). Van Fa(...) heeft u gehoord dat hij normaal gezien een kaart van vijf jaar heeft (gehoorverslag CGVS, p. 5). Het is wel opmerkelijk dat u weliswaar kiest te vluchten naar België, waar uw drie broers leven, maar dan slechts in staat bent om zeer summier aan te geven wat het statuut is in België van uw broers en wat hun motieven zijn om hier te zijn. Ook dit werpt vragen op over de waarachtigheid van uw vluchtmotieven.

Uit het bovengaande volgt dat aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan aan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. De documenten die u neerlegde, wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart bewijst hoogstens uw identiteit en herkomst, dewelke niet in twijfel worden getrokken. De internetartikels met betrekking tot de betoging waarop u aanwezig zou zijn geweest, zijn van een algemene strekking en bewijzen geenszins dat u werkelijk aanwezig was, er problemen kreeg en vervolgens vervolgd zou worden door een salafistische groepering. Ook de ingescande facturen van uw winkel, het ingescande huurcontract en de foto's die u neerlegde, hebben verder geen uitstaans met uw voorgehouden problemen met O(...) en diens vader.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker stelt dat zijn credibele verklaring wat betreft de reden om het land te verlaten het geloofwaardig karakter van zijn asielrelaas niet in twijfel kan trekken. Volgens hem houdt het CGVS geen rekening met de vragen waarop hij wel kon antwoorden, en heeft het CGVS het niet kunnen beantwoorden van vragen gebruikt om de vluchtelingenstatus te weigeren. Wat betreft het statuut van de broers van verzoeker, begrijpt hij de redenering van het CGVS niet en is hij van oordeel dat verzoekers onwetendheid over hun statuut niet kan weerhouden worden om hem het vluchtelingenstatuut te weigeren. Verzoeker citeert het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' en meent dat hem het voordeel van de twijfel verleend moet worden.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. De Raad ziet niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker de schending van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij dit artikel geschonden acht zodat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn reactie na het handgemeen met O. nogal drastisch is gezien hij gedurende de twee jaar ervoor geen enkele blijk had gegeven van enige vrees, (ii) het zeer opmerkelijk is dat hij over de salafistische soennietische beweging van O.'s vader, noch over zijn familie, noch over de fatwa over veel informatie blijkt te beschikken, zoals omstandig toegelicht, (iii) hij zich tegenspreekt over de manier waarop hij in Syrië aan zijn paspoort zou gekomen zijn, (iv) het merkwaardig is dat drie van zijn broers in België leven maar dat hij er geen idee van blijkt te hebben hoe lang ze al in België zijn of waarom ze naar België zijn gekomen, wat vragen opwerpt over de waarachtigheid van de vluchtmotieven en (v) de documenten die verzoeker neerlegde niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen.

2.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen

derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 juli 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.6. In eerste instantie merkt de Raad op dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om met concrete elementen en pertinente gegevens de beoordeling van zijn relaas alsnog in een ander daglicht te plaatsen, waar hij in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het uiten van blote beweringen, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het tegenspreken van diens gevolgtrekking. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de uitgebreide en gedetailleerde motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten.

In de mate verzoeker van oordeel is dat zijn “credibele” verklaring het geloofwaardig karakter van zijn asielrelaas niet in twijfel kan trekken, gaat hij voorbij aan de vaststellingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen. Zo slaagt verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in een aannemelijke verklaring te geven voor het feit dat hij geen gewag maakte van de fatwa op de Dienst Vreemdelingenzaken, element dat de kern van zijn vluchtrelaas uitmaakt. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in het vervolgingsrelaas zou vermelden, daar het in casu de directe aanleiding voor zijn vertrek vanuit Syrië naar België zou zijn geweest, zoals hij zelf stelt in het verzoekschrift. Verzoekers verweer dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken een interview is dat zeer kort is, waarbij op voorhand wordt gezegd dat de asielzoeker een samenvatting moet geven van het asielrelaas, kan niet overtuigen omdat enerzijds uit het “voorafgaand advies” blijkt dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom de hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert, en in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (vragenlijst, p. 1), en anderzijds uit punt 5 van de vragenlijst blijkt dat verzoeker wel degelijk uitgebreid zijn relaas heeft verteld, maar nagelaten heeft één van de onmiddellijke vluchtaanleidingen, met name de fatwa, te vermelden (vragenlijst, p. 3). Dit klemmt des te meer nu volgens verzoeker in het verzoekschrift fatwa “dood” betekent. Derhalve kan verwacht worden dat indien dit onderdeel van het relaas op enige waarheid zou berusten, en verzoeker van mening is dat door de fatwa hij de dood riskeert, hij dit belangrijke element wel zou hebben vermeld. Overigens wordt de ongeloofwaardigheid van het relaas verder ernstig ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker blijkbaar niet eens weet wat een fatwa is (volgens Van Dale: “een door een islamitisch rechtsgeleerde geformuleerd decreet of vonnis”), hij geen toelichting kan geven door wie de fatwa zou zijn uitgesproken en wat de inhoud zou zijn van de fatwa (“Ja, hoe is dat uitgesproken, gezegd, door wie? Dat weet ik niet, een fatwa is om iemand te doden voor een soort wraakactie, meer weet ik niet” (gehoorverslag CGVS, p. 11).

Wanneer die fatwa zou uitgesproken zijn, blijkt u ook niet te weten. Toen u de vraag werd gesteld, antwoordde u: "Het is zo: ik heb van F(...) vernomen van de fatwa ofwel van de eerste dag of later dat weet ik ook niet want ze probeerden ook zachtjes met F(...) te spreken om de plaats te weten waar ik me bevind, maar de bedoeling was om me onmiddellijk te kunnen doden").

Bovendien legt verzoeker zich neer bij de vastgestelde onwetendheid over de persoon en familie die hij beweert te vrezen (*U verklaarde dat de vader van O(...) eigenlijk een salafistische soenniet is die een fatwa uitsprak (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is echter wel zeer opmerkelijk dat u noch over deze salafistische soennietische beweging, noch over de familie van O(...) en diens radicale vader, noch over de fatwa die zou zijn uitgesproken tegen u, over veel informatie blijkt te beschikken. U beweert dat de fatwa werd uitgesproken door de vader van O(...) (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is echter zeer opmerkelijk dat u zeer weinig informatie heeft over deze man (gehoorverslag CGVS, p. 10). Zo weet u niet of hij een bepaald beroep heeft hoewel u aangaf dat M(...) A(...) H(...) machtig is en dat iedereen in de regio weet wie het is (gehoorverslag CGVS, p. 10). In dit opzicht kan het dan ook niet overtuigen dat u hieromtrent geen duiding kunt geven. U geeft verder aan dat het "een verantwoordelijke persoon binnen de salafistische soennieten" is, maar geeft tevens aan dat u er niet meer details over kent en niet weet waar hij eigenlijk verantwoordelijk voor is (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gezien de zoon van M(...) u naar uw zeggen toch al meer dan een jaar dwars zat op professioneel gebied (gehoorverslag CGVS, p. 9) en de familie grote bekendheid zou genieten (gehoorverslag CGVS, p. 10), kan toch verwacht worden dat u iets meer informatie zou kunnen verstrekken"). en weerlegt hij de inconsistentie betreffende de manier waarop hij aan zijn paspoort is gekomen niet, zodat deze argumenten als niet betwist en vaststaand worden beschouwd en door de Raad worden overgenomen. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker zijn vervolging door de vader van O. niet aannemelijk weet te maken, temeer hij reeds twee jaar problemen zou hebben gekend met O. omdat zij concurrenten zouden zijn geweest en verzoeker tegen hem een klacht indiende tegen de politie, waarvan hij geen enkel begin van bewijs indient.*

Dat verzoeker niet op de hoogte is van het verblijfsstatuut in België van zijn broers is opmerkelijk maar niet relevant voor de beoordeling van de voorgehouden vervolgingsfeiten, vermits verzoeker deze niet in het minst aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad wijst erop dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Waar verzoeker voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met de overige gestelde vragen die hij wel heeft kunnen beantwoorden dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet toelicht met welke essentiële elementen en gegevens geen rekening werd gehouden.

2.7. Waar verzoeker, onder verwijzing naar het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status', aanvoert dat ingeval het bewijs moeilijk kan geleverd worden aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel dient verleend te worden, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat anderzijds de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker en het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend indien de Raad overtuigd is van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling afgelegde verklaringen, wat in casu niet het geval is. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast in de eerste plaats valt op de eisende partij komt het aldus in de eerste plaats aan de kandidaat-vluchteling toe aan te tonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat. De kandidaat-vluchteling moet zélf een begin van bewijs aanbrengen waaruit blijkt dat hij mogelijks onder de criteria van de vluchtelingenconventie valt, hij dient daarbij niet noodzakelijk documenten neer te leggen ter staving van zijn/haar asielrelaas, maar bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij/zij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt.

2.8. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vraagt, doch nergens in het verzoekschrift aantoonde waarom hij meent een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 te lopen. Mede in acht genomen wat vooraf gaat,

ontwaart de Raad in het administratief dossier evenmin enige elementen waaruit zou blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS